

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΛΕΙΔΩΝΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΟΙΞΕ

Ο Εδθμός η αν λγ' απ' όλα !
Όταν δέν εγράφεσ σφόνροντας τὸ καροσάκι του στίς γειτονίεσ και διαλαλῶντας τὰ λαχανικά του και τὰ μαύρα μάτια τῶν γετωνισσῶν :

- Πάρτε σταφύλια ραζακιά, πάρτε γλυκά σταφύλια...
- Έχω ροδίταισ τραγανῶσ τὰ ροδίτὰ σὺσ χείλια.
- Πάρτε γλυκά ροδάκινα μὲ βελουδένιο χροῦδο.
- Έχω τὰ δύο σας μάγουλα ἀτμητοσ βελουδο.
- Πάρτε περιβολάκινα και μελωμένα σῦκα...
- Ποῦνε σῶν τὰ φ' λάκια σας, κ' αὐτιά, ρεμάτα γλύκα !

Ἡ κ. Ἀστυνόμου τὸ γένος Κιλαρμενῆ.

Φιλῶτε μετέδες τ' ὑπογεμάτια στήν ἀγορὰ, ἔξω ἀπὸ τίς ταβέρνεσ, πατημένουσ στὸ ἀλάτι, γιά κρασί, τραγουδῶντας πάλι :

Φέτε δὶά νὰ ζήσετε και ζήτε γιά νὰ φάτε. Και ἄλλο πὸ εὐχάριστο στὸν κόσμο μὴν ζήτατε.

Έκανε ἄκομτ' ἔμποριο αἰνά, ἀληχάρια και σπαράγγια στήν «Πέρα Πάντα», πρὸ πάντων τὸν χειμῶνα, μεταφροντας πάλι ἀπ' ἐκεῖ, διάφορα λαθραία εἶδη.

Σὰν ἔπιανα πάλιν ἡ ἀνοῖξ' πολλοῦσ φρέσια μυζιθρα στοῦσ θρόμωσ, διαλαλῶντας ἐν κ' αὐτὴν τραγουδῶσα, μὲ τραγουδιάκι πουδριανε νοναχῶσ του, ἀφοῦ κατέβαζε μὰ ὀκὰ κρασί, στοῦ Μπάμπη τὴν ταβέρνα :

Νόστιμη πεντανόστιμη μὲ λουλούδα φριασμένη, γλυκειά, ἀρωμάτη, δροσερή, γαλατοζυρωμένη, εἶνε ἡ μυζιθροῦλα μου, πὸν φέρνω στὸ παζάρι, χραῶσ του, ὅπου πρόφτασε ἀπὸ αὐτὴν νὰ πάξει.

Και ὅταν κανένας χωριανὸσ ἀνόραξε ἀπὸ τὴν «πεντανόστιμη» και τὴ «γαλατοζυρωμένη» μυζιθρα του, ὁ Εδθμόςσ εὐοιβε και τοῦλεγε σ' αὐτί :

Δὶν θάρρησ ἄλλεσ νοστιμιέσ, δὲν θάρρησ ἄλλη χράει, παρὰ στίς Δόπησ τῆσ μαμμῆσ, πὸν τ' ἔχωροῦ καμμερῆ. Μυζιθρα εἶν' τὰ στήθη τῆσ και γάλα τὸ κομμί τῆσ, κ' ἀνάσασμόσ τῶν λουλουδιῶν, κ' ἡ ἀναπνοῆ τῆσ.

Ἡ Δόπη ἡ μαμμη ἦταν τὸ μαρτάκι του... Και σῶν ἐσφιγγαν ἡ ζέστεσ ὁ Θάμος πολλοῦσ ξινόγαλα, φοροτομένωσ ἕνα τενεκὲ και τωσμένο, μὲ μὰ ἀσπη-κάτασπη-λοκακ-θηρι πιδιά, ἡ ἔφερνε κἀτι μεγάλα, τοῖτζα, κατακόκινα σὰ φωτιά, σῶν λάκια, ὀλοσφρόνα κερλοῦτζα, παγομῶ, πὸν τὰ ἔκοβε και τὰ πολλοῦσ φέτεσ - φέτεσ, στοῦσ μαγαζάτορεσ και στοῦσ διαβάτεσ τῆσ «Μέσα γετωνιάσ», τοῦσ ἀνάμμενεσ ἅπ' τὴ ζέσθη, ἡ στοῦσ νοικοκυρῶσ πὸν εἰχόντουσαν σινυνοῖ και διψασμένοι ἀπὸ τίς σπασιέτεσ τουσ.

Κι' ὅταν ἔκοβε τίς φέτεσ του, γὰ τίς μοιράση στοῦσ πελάτεσ ἔλεγε πάλι τὸ τραγουδι του, μὰ τώρα μόνον γὰ τὸν εἰκοτὸ του, γιὰτὸν πονο και τὸ μαράκι ποῦνε γι τὴ Δόπη τῆ μαμ-ἡ :

Όταν στήν πιά α τεχνικά ἡ φέταισ σου χωρίζοντα, κ' ἀπλῶννοτα ὀλόθροσα, τὰ τόσα σου κομμάτια, στή σάκκα σου, στοῦσ σπόροσ [σου, ἀμέσωσ ζωγραφίζοντα, τῆσ Δόπησ μου τὰ μάγουλα, τῆσ Δόπησ μου τὰ μάτια !...

Ἄλλοιμονον ὄμοσ ! Τὰ μάγουλά τῆσ τὰ κοκκινα και τὰ ἀνωμένα, και τὰ μάτια τῆσ τὰ μαύρα, σῶν τὴν νήτα, τῶννε ἡ Δόπη ἡ μαμμη κάθε βράδι, κάτω ἀπὸ τίς ἀνδριάνεσ, τίς διφορεσ πορτοκαλίεσ και λεμονιέσ, ἐκεῖ στήν ἀκοχ τοῦ φράχτη τὸν περιβολοῦ πὸν ἦταν ὄξω ἀπὸ τὸ παρικό τῆσ τὸ σπιτί, τῶννε λέμε και τῆσ τὰ γλυ-

κοφιλοῦσ ὁ Γραμματέασ τοῦ Εἰρηνοδικεῖου, ἔνωσ ψηλόσ, στυγῆσ, κρηματιλόσ, σῶν μακρῶσ κονδουλοφόροσ : ...

— Έχει μέλλον τὸ παιδί. Θὰ γίνῃ ἀντισαγγελεῖ; μὰ μέρα ! Δὲν εἶδεσ και τὸν Κἄβουρα, ἀπὸ τὸ τίποτε ἔγινε Προωτοδίκησ ! Κῦτταεσ μαθηρ μου, γὰ τὸν μπρεθῆψησ...

Τῆσ ἔλεγε τῆσ Δόπησ ἡ Κυρά - Κιλαρμενῆ, ἡ πεθροῦ τοῦ Ἀστυνόμου, ὀταν αὐτὴ καταρομαγμένη γιά τὰ ἔλαφρά νυκτερινὰ ἀμαρτήματα, τῶν κλεφτιῶν φιλιῶν στή φρόχτη, κατέφυγε στήν «ἀστυνόμανα» - πὸν εἶν ἀπὸ μεγάλεσ χωρεσ και τρανέσ και ζέρε ἀπὸ κόσμο, και τῆσ ζητοῦσε τὴ συμβουλή τῆσ.

Τι ἦταν τέλος πάντων, ὁ Εδθμόςσ ἡ ὁ Θάμος, ὀπωσ τὸν λέγατε :

Ένα φτωχὸ παιδί, πὸν τὸ προίκισεν ἡ φύσισ Θὰ γίνῃ και τὸ εἶχε καταδικάσει ἡ τύχη του και ἡ ζωῆ. Εἰσαγγελεῖσ.

Ἄν εἶχε χρομάτα γιά νὰ σπουδάση, κἀτι θὰ ἔβγαυε και ἀπ' αὐτόν. Ἄν δὲν πηγοῦταν ὁ πατέρασ του, φτωχὸσ βρακάρησ και ψαρῶσ, ὀταν τὸν ἔστειλαν ὁ Βουλευτῆσ τοῦ τόπου, μὲσ' στοῦ χειμῶνα τὴν καρδιά, νὰ τὸν βγάλῃ κανένα πρὸς μὲγάλο, κανένα λαθραῖο «σῶν μαρὸ παιδί» νὰ τὸ στείλῃ πρὸσέτι τοῦ Εἰσαγγελεῖα, γιά τὰ ρουσφιῶτα πὸν τοῦ ἔκανε, και δὲν του; ἀπνε ερημωσ και σκοτεινωσ. ἴσασ τῶρα και αὐτόσ γὰ μὴν ἐγύριζε στίς γειτονίεσ γιά νὰ πούληρ φροῦτα και λαχανικά, ὀυτε νὰ κἀνῃ μικροέμποριο σαλιγκοριῶν στή «Πέρα - Πάντα», ὀυτε χειμωνικά νὰ κομματιάζῃ, ὀυτε τὴν Δόπη τῆ μαμμη νὰ ἐπιθυμῇ.

Και ἴσασ, - ἴσασ, μάλιστα, αὐτὴ ἡ Δόπη σήμερα νὰ ἦταν δικὴ του... Μὰ τί τὰ θέσ; Μὰ και τὸν πῆρεσ ὁ κατήφοροσ τοῦμνεσ τοῦλάχιστοσ ἡ παρηγορὰ νὰ ὀμνήτῃ τὴ Δόπη του και νὰ θρηνολογῇ τὴν κατῆσσαι τρυ και τὴν τύχη του :

Τούτῃ ἡ γῆσ εἶνε βαρεῖά, εἶνε και πονεμένη, μὲ δάκρυ τῆ ποτίζουνε, ὀλ' οἱ ἀδικημένοι !...

Έτσι ἔφρασε, ὀπωσ κάθε χρονιά, ὁ Κλειδωνασ, κ' ὁ Θάμος ἦτανε στὸ στοιχειο του, γιά τὰ τραγουδιάκι ποῦκανε.

Τὸνε καλοῦσανε σὲ κάθε αὐλή, ὀπου ἀνοῖγανε τὰ «Ροζιλάκια», νὰ λῆρ σίχουσ στίς κοπελιέσ; σὲ παντρεμένωσ και σὲ χῆρεσ. Και οἱ σίχιοι του γλυκαῖναν κάθε «κουσοῦρη» και ἔλάττωμα και μαλακῶναν κάθε πόνο τῆσ καρδιάσ.

Μόνον τὸν Βουλευτῆ ἔπειροσεσ καμμά φορὰ, ἡ ἀπὸ ἀρῆλεια ἡ και γιά νὰ ἔσπαση ἦσκα και θρηνικά ἔτσι τὸν καμὸ του, γιά τοῦ πατέρα του τὸ χαρμὸ.

Μὰ φορὰ, πὸν ὁ κ' ὁ Βουλευτῆσ ἦταν ἀδιῶθετοσ, σῶν βγῆκε τὸ σπιδάκι του στὸν Κλειδωνασ, τοῦ εἶπε :

Μ' ἀρῶστοψησ πουλάκι μου, μὰ ὄχι ἀπ' τὰ σκελιῶτα Βαρυστομαγιάσ, Φαρῶσ, ἀπ' τὰ πολλὰ ρουσφιῶτα !

Κι' ἄλλη μιὰ φορὰ, πὸν βάλαν και γιά τὴν Κυβερνήτη, στὸν Κλειδωνασ σπιδάκι και τὸν εἶπαν νὰ κἀνῃ διστυχο, ἔκινωσ τραῦδοσ :

Παιδιά μου ἂν θέτε λιβεντιά, και κ' ἔ φ τ ε σ νὰ γεννηῖτε, ἐμὰς τὰ μὰσ ροιζήσατε, πῶσ τὰ περνοῦν οἱ κ' ἔ φ τ ε σ !...

Κ' ἐπειδὴ ὁ Β υναυτῆσ ἐθῆρωσεσ και τὸν δέκωψε, αὐτόσ ἀνῶν τὸν περπ ἰπθῆ, δῆθεν, και νὰ τὸν κατευνάση ἄλλαε χ' βι.

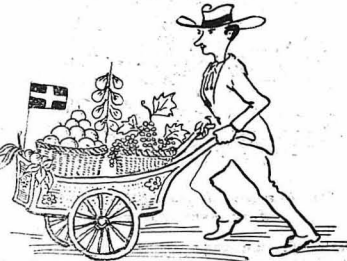
Ἄγγελοκ μου πρῶσσο, κ' ἀγγελικῆ μου γλώσσα, σὲ κλοῦβ' α καθῆρεσ ἀνῆ, Φαρῶσ, σῶν κλοῦβ' α κῶσσο !

Ἀπὸ τότε δὲν τὸν χροῦσε ὁ Βουλευτῆσ. Και σιγά-σιγά ἔβγιναν ἔχθροι τοῦ Θάμου, κ' ὁ Γραμματέασ τοῦ Εἰρηνοδικεῖου, πὸν τοῦλεβε τὴν ἀγάπη τῆσ Δόπησ κ' ὁ Ἀστυνόμοσ.

Τῆ χρονιά αὐτῆ, ἡ Κυρά - Ἀστυνόμου, τὸ γένωσ Κιλαρμενῆ, θῆλῶνε νὰ γόμῃ Κλειδωνασ ἐπίσημωσ, πρὸσ τὴν τοῦ Εἰσαγγελεῖωσ, πὸν βρισκόταν στὸ χαρμὸ, περιηγοῖμωσ νὰ ἐπιθροῦσῃ τῆ Εἰρηνοδικεῖου και τίς... σῶνεσ τῶν Σαρακαταναίων. Ὁ Κλειδωνασ τῆσ κ. Ἀστυνόμου θὰ

Θὰ γίνῃ και Εἰσαγγελεῖσ.

Πάρτε σταφύλια ραζακιά...

Κι' ὁ Εἰρηνοδικεῖακόσ Δῆρματεῖσ παρασῶρασ και τὸν Ἀστυνόμοσ.

Τὸν ἔπειτ' ὁ κ' ὁ Βουλευτῆσ.

"Ολοι εθμωσαν"

γαλοῦσε κόσμο. Κάθε μιά και κάθε ένας έθβαζαν α' αυτόν τὸ «σημάδι» τους. Κι' ἄν τὴν ἄλλη μέρα πού θά τὸν ἄνοιγαν, τὸ «σημάδι» τῆς Τάδε θά βρισκόταν ἔνωμένο μὲ τὸ «σημάδι» τοῦ Δεῖνα, αὐτὸ θά σημαῖνε πὼς ὁ Τάδε και ἡ Δεῖνα θά ζευγαρώσαν και ἐπισήμως μέσα στὸ χροῖο!...

Γιὰ νὰ ἔχη δὲ ὁ Κλειδῶνας και φιλολογικὴ χρῆσιάν, ἐκάλεσαν και ἕνα φοιτητὴ πρωτοετῆ, υἱὸν τοῦ φαρμακοποιοῦ τῆς πόλεως, προωριζόμενον νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπιστήμην τοῦ μπαμπά του, κοπανίζοντα ὁμως, κατὰ τὸ παρόν, και τίς... Μούσες, μέσα στὸ πατρικὸν ἰγδίον, και τὸν Θύμιο, ὡς ἐπικουρικὸν σὰ σιγαλά.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ ἀποβοδῆς, ὅταν ἐμπήκῃ στὸς δύο ποιητὰς, πὼς δηλαδὴ νὰ εἶνε τὰ ποιήματα, ἰδίως τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ ἀστυνόμου, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφέρου και πάντων και πασῶν.

Ἰδίως ἐτοιώθη γιὰ τὸ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως δίσταχον, ὅτι πρέπει νὰ κατολήγῃ πὼς μιά μέρα θά τὸν δοῦν και στὸν Ἄρειο τὸν Πάγο!

Ἐβαλε λοιπὸν κάθε ἕνας τὰ σημάδια του, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου, τὴ μικρὴ σφραγίδα τοῦ Γραφείου και μιά ἀποκαρῆτρα πού εἶχε ἀστυνομηκὴ—πάντοτε νὰ μὴν ἀποκαρῆνεται ἀπὸ τὴν ὑπερησῖαν και ἀπὸ τὸ καθῆκον—ἡ Δόχη ἔβαλε ἕνα ψεύτικο δαχτυλιδάκι μὲ μιά πέτρα πρόσῃ ἀπὸ γυάλι και ἕνα χρυσο σταυρὸ πού φώναζε στὸν λαϊμὸ τῆς, ὁ Θύμιος ὁ Εὐθῆμιος ἔβαλε ἕνα κλειδάκι ἀπὸ ἕνα κασελάκι πρὸν εἶχε στὸ σπῆτι του και ἕνα σουγαδάκι.

Σὰν τελείωσε ἡ κατάθεσις, σκεπάσανε τὸ σταμνὶ τοῦ Κλειδῶνα μὲ ἕνα πέλο κοκκίνο και τὸ βάλανε κάτω ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά νὰ ζευχτησῃ.

Ἐπειτα ἡ οἰκογένεια κατέγινε νὰ φικίσῃ τὸν γαλβᾶ, και κρατήσανε και τὸν Θύμιο, νὰ γράψῃ ἔμπρὸς τους τὰ ποιήματα. Τότε ἔκρινε μυστίσθηκε ὅτι ἡ Κυρά - Κιλαρμενῆ, πῆγες κρυφά και ἔνοσσε στὸ σταμνὶ τοῦ Κλειδῶνα τὸ ἕνα σημάδι μὲ τὸ ἄλλο, ζευγαρώνοντας ἔτσι τὰ παλληκάρια μὲ τίς νέες τοῦ χωριοῦ...

Ὁ Θύμιος ἔκαμε πὼς δὲν κατάλαβε τίποτα. Μὰ τὰ μεσάνυχτα, πῆθεσε τὴ χρομλὴ τῆς μάντρας, πῆγες στὴ τριανταφυλλιά, ἄνοιξε τὸ σταμνὶ και εἶδε τὰ σημάδια. Στὸν χρυσο σταυρὸ τῆς Δόχης, κρεμῶταν τώρα ἡ σφραγίδα τοῦ Εἰρηνοδικείου, κα' ἀπὸ τὸ ψεύτικο τὸ δαχτυλιδάκι τῆς ἦταν περασμένη ἡ σφραγίδα τοῦ γραμματικοῦ, και τόσο μάλιστα καλά, πὸς δὲν μπορούσε νὰ ξεπεραστήῃ! Ὁ Θύμιος ἀγόρευε. Ὅσσε αὐτὰ τοῦ σκάρωσε ἡ ἀστυνομεία; Κῆταγες νὰ ζευγαρώσῃ τὴ Δόχη μὲ τὸ Γραμματεῖα; Καλὰ λοιπὸν. Θά τοὺς ἔδειχνε αὐτός... Κι' ἄμεσως ἔκαυε τὸ δαχτυλιδάκι και τὴ σφραγίδα στὴν τσέπη του και στὸν σταυρὸ τοῦ κοριτοῦ ἔδωσε τὸ κλειδάκι τὸ δικὸ του! Στὴ σφραγίδα τ' Ὁ Γραμματέως ἔδωσε ὕστερα τὸ «σημάδι» τῆς Κυρά - Κιλαρμενῆς!!! Ἐσκέπασε μετὰ τὸν Κλειδῶνα και ξαναπῆδησ' ἀπ' τὴ μάντρα!...

Πρῶτ, πρῶτ μὲ τίς δροσιές ἐμαρτυρήσαν ὅλοι στὴν αὐλὴ. Ὁ Κύρ - Εἰσαγγελέας σοβαρὸς - σοβαρὸς, ὁ Ἐφορος και ὁ Γραμματεὺς, τῆς ἀστυνομείας ὅλο τὸ ἀνώτερο προσωπικὸ, ὁ πρωτοετῆς φοιτητῆς, ὁ Διμαρχος και πάντες οἱ «ἐν τέλει»! Ἐκεῖ ἦταν κ' ἡ Δόχη ντροπαλὴ - ντροπαλὴ, ἔκει κ' ὁ Θύμιος σὺν παραπεταγμένους στὴν ἀρχῇ.

Βῆσαν πρῶτα τὰ σημάδια ἐνὸς γατροῦ, κολλημένα μὲ τὰ τῆς γυναικὸς του, μιάς χορηγῆς και πηλαραῆς, σὺν φραντζόλα! Καὶ τὸ τραγοῦδάκι τους ἔλεγε:

Γιὰ 'δὸς τὰ μαργιόλικα
και τὰ μαργιολεμένα,
ἀγκυλισμένα βρισκόντα,
πουλιὰ ἐρωτευμένα!

Βῆσαν ἔπειτα τὰ σημάδια τῆς ἀνικηρῆς γετόνισσας, πού ἦταν ὁ ἀνδρὰς τῆς μεταπαρῆς, τοκογλόφος και εἶχε χτήματα πολλά. Ἦσαν δεμένα μὲ τὸ σημάδι τοῦ ἐνωμοτάρχου. Κ' ἔλεγε τὸ τετραστιχὸ τους:

Στὸ σπαθὶ σου ἐπιθμῶ
φουῖντα χρυσοῖ νὰ γένο,
λεβέντη μου τὴ καρτερεῖς;
ἐγὼ σὲ περιμένω!...

Ἐπειτα ἐβῆσαν τοῦ ἀστυνόμου, μαζί μὲ τῆς συζύγου του.

"Ὅπου πατάς, τρέμει ἡ γῆς,
κάθε λησιεὴς φοβάται,

στὸ σπῆτι σου μιά πέδρινα
εἶνε συλλογῆται.

Ἐπειτα βῆσαν—πρὸς μεγάλην ἐπιπλήξιν τῆς Κυρά - Κιλαρμενῆς—ὁ σταυρὸς τῆς Δόχης και τὸ κλειδάκι τοῦ Εὐθῆμιου μαζί δερμένα. Κ' ἔλεγε οἱ στίχοι:

"Ὁ Γεραμπῆς, πούνα γηλιὰ,
μ' ἔλο τὸν κόσμο δριεῖς,
γιὰ πᾶς τοὺς δύο προφῶρις
λεμοναθῶρις και εἰς!

— Κάτι λάθος θά ἔγινεν, εἶπεν ἡ Κυρά-Κιλαρμενῆ πού τάχε χάσει. Θά δοῦμε ὁμως και τὰ ἄλλα δύο ζευγάρια.

Κατόπιν βῆσαν τὰ σημάδια τοῦ κυρίου Βουλευτοῦ, μαζί μὲ τοῦ Εἰσαγγελέως.

"Ὅλοι χωροφύτησαν,
Ὁ φοιτητῆς εἶπε πρῶτος τὸ ποιῆμα:

Τῆς Πολιτείας εἴσασι
ἐσεῖς οἱ δύο στέλοι,
και ὅλοι παραστῆκουμε
ὡς θαυμασταὶ και φίλοι!

Ἦρθεν τώρα ἡ ἄρδα τοῦ Εὐθῆμιου νὰ πῆ και τὸ δικὸ του:

Θὰ ἀναβῶ στὸν οὐρανὸ,
νὰ βῶ Δικαιοσύνη,
τὸ δικη μου, ξεγράφτηκε
ἐδῶ στὴν Ρωμιοσύνη.

Ὁ Ἄστυνόμος, ὁ Βουλευτῆς και «οἱ ἐν τέλει» ἔξυσαν. Ἡ Κυρά-Κιλαρμενῆ ὁμως, πού δὲν ἔνόσσε καλά, γιὰ νὰ κἀνῃ και «σουρπῆς» ἐφῶνας ἐστὸν Θύμιο:

— Γρήγορα νὰ πῆς και τὸ ξεχωριστὸ γιὰ τὸν Κύριο Εἰσαγγελέα.

Και σκύβουσα στὸ αὐτὸ του:

— Τὸν Ἄρειο Πάγο νὰ μὴ λησμονήσῃς.
Ὁ Θύμιος σηκώθηκε τότε σοβαρὸς - σοβαρὸς και ἀπάγγαιε:

Στὸν Ἄρειο Πάγο νὰ σὲ δᾶ,
και νὰ σὲ κάτουν... Πὰ γο τὸ εἶ!...

"Ὅλοι γίνηκαν ἄνω - κάτω. Ὅλοι κασοῦφισαν:

— Εἶνε πολὺ αὐθάδης!
— Ἀσεβῆς!...
— Τ' εἶν' αὐτὰ πού λὲς; φώναξε κ' ἡ κυρία ἀστυνόμου γιὰ νὰ μπαλώσῃ τὸ πρᾶγμα. Τὸ δίσταχο τοῦ κυρίου Εἰσαγγελέως δὲν εἶν' αὐτό. Πῆς γόηγορα τὸ σαστὸ.

Ὁ Θύμιος ἔστῃθηκε, ξαναἔστῃθηκε και τέλος ἀπάγγαιε:

Στὸν Ἄρειο Πάγο νὰ σὲ δᾶ,
ψυχὴ μου, Εἰσαγγελέα,
πούχεις τὰ μύτια γαλανὰ
Και τὴν οὐρὰ μακρὰ!...

Τὸ τὴ ἔγινε τότε δὲν περνούσεται. Ρίχτηκαν ὅλοι πᾶσα στὸ Θύμιο νὰ τὸν δειροῦν, λίγο ἐλαφρῶτα καὶ τὸ βῆλῃ ἡ κ. ἀστυνόμου τὰ μύτια μὲ τὰ νύχια τῆς! Καὶ τὸ κακὸ μεγάλως ὅταν πειὰ δὲν βρέθηκε στὸ λαγνὶν τὸ δαχτυλιδάκι τῆς Δόχης.

— Αἰκὸς τάκαμε ὅλα ἡ φώναξαν ὅλοι.

— Νὰ τὸν πάτε μέσα τὸν ἀρχεῖο! οὐραγῆς ἡ κ. ἀστυνόμου.

Τὸν ἄρπαξαν πράγματι οἱ χωροφύλακες, τὸν πῆγαν στὴν ἀστυνομεία και τὸν κλείσανε στὸ φρέσκο!

Γατζωμένος ὀλομόναχος στὸ παράθυρο τοῦ κρατητηρίου ὁ Θύμιος μελαγχολεῖ τώρα και θλίβεται, στεναρίζει και ψιλοτραγουδάει:

Κιλαρμενῆ, Κιλαρμενῆ ποτὲ δὲν εἶχες μύσια
Μὲ μπέρδεψες στὸν Κλειδῶνα και μὲ κλέιδῶσαν μέσα.
Κυρά Μαμμὴ - Κυρά Μαμμὴ
Μοῦ ἔχεις βγάλει τὸ ζουμί!...

Σταμ. Σταμ.

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Δ Σ Μ Α

Τ' ἄνη πού μ' ἔχεις χωρισμένα
Δὲν ἐμαρῆθηκα ἀκόμη.
Ἦσαν πιστότεσ' ἀπὸ σένα
Κι' ἀπὸ τὴν ἀστατὴ σου γνώμη.

Τὰχῃ κηρῆσι στὴ θοαρά του
Μὲ τὰ γλυκὰ φιλήματα μου,
Τώρα μοῦ πῖνον γιὰ δροσιὰ τους
Τὰ ἄφθονα τὰ δάκρυά μου.

Ὅταν στερέψουνας κ' ἔκεινα,
Τότε θά ταῖρον μαρμαρένα!
Τότε τὰ ρόδα και τὰ χρῖνα
Θεὰ τὰ θάφουνας μ' ἕμένα!

Γ. Βιζυηδῆς

Τὸν ἄρπαξαν οἱ χωροφύλακες και τὸν πῆγαν στὴν Ἀστυνομεία...

Πού ἦταν ὁ ἀνδρὰς τῆς μεταπαρῆς, τοκογλόφος και μεγαλοκτηματίας.